

V posteli se k ní pod peřinou přitulil a položil jí své ucho na záda. Poslouchal její srdce, jeho rozhodné *buch, buch, buch*, jako když rukou plácáte do polštáře, jehož proporce jsou, přemítal David, v poměru mezi mozkiem a tělem brontosaura. A pak si představoval její duši – všechny duše, a jak asi vypadají. Představoval si je jako plíživé, pomyslné přízraky, které připomínaly vyobrazení oněch šikmookých mimozemšťanů a jejichž úkolem bylo mimo jiné ovládat těla – jejich smrtelná vozidla! Alicino tělo ovšem vyžadovalo odborné proškolení v provozu. Mělo speciální páky, jejichž řazení vyžadovalo mimořádnou duševní sílu, a ruční převodovku se záludnou spojkou. Posilovač řízení samozřejmě chyběl a vzadu na něm visely nápisy jako na nákladácích – ŘÍDÍM DOBŘE? nebo S TÍMTO VOZEM JE NUTNÉ NADJÍŽDĚT DO ZATÁČEK –, ale nebylo mu dopřáno ani vzdáleně podobného respektu, jakému se na silnicích těší kamion.

Alice si do tmy pobrukovala svou jednoduchou dřímavou melodii. David ji potají hladil. Prsa měla hebká jako peříčka a tělo (se všemi jeho řídicími kontrolkami a seřizovacími měrkami!) vyhřáté od peřin. Když nereagovala, odvalil se, sledoval strop a v nastalé nehybnosti se mu hlavou hnala jedna myšlenka za druhou; vybavoval si těch posledních pět let, její proměnu a to, jak *skutečně* začala, a vyvolalo to v něm stejný pocit spoluviny, jako by on sám byl příčinou její nemoci. Musí jí *nějak* pomoci.

Vyprávíme příběhy cizích manželství, pomyslel si detektiv Hastroll. Jsme experti na jejich podoby a výkyvy. Ale jsme schopni vyprávět i své vlastní příběhy? Kdybychom to uměli, řekl si Hastroll, možná by nedocházelo k vraždám. Kdybychom to uměli, vyvarovali bychom se krutosti a zločinů.

Myslel na svou ženu Hanu doma v posteli. Bylo to Sheppardovi jasné, když se ho na ni ptal? Poznal na něm, že je na pokraji zhroucení? Že je zoufalý?

Hastroll pozoroval Shepparda skrz jednostranné sklo, jak na podezřelém aplikuje svůj klasický přístup k pacientům, jeho autoritativní a zároveň laskavý tón a to, jak se mezi oběma muži téměř okamžitě vytvořilo spojení. Pepin mu dokonce dovolil natáhnout se přes stůl a stisknout mu zápěstí a ruku – typická strategie bývalého lékaře, navozující pomocí vlídných slov a hlavně pozornosti jistou empatii, jako by Pepinovy přidušené vzlyky byly neúspěšnými pokusy o popis místa a povahy jeho bolesti.

„Nesnáším tyhle scénky s hodným policajtem,“ řekl si Hastroll pro sebe. Seděl tak blízko skla, že ho jeho dech zapařoval.

Detektiv Sheppard to všechno dělal proto, aby se podezřelý uvolnil. Myslel si, že by na chvíli mohl odvést Pepinovu pozornost od jeho zármutku, a že by si pak mohli promluvit. Ale popravdě řečeno se Sheppardovi nedařilo odvést ani svou vlastní pozornost od vzpomínky na oběť. Nemohl zapomenout, jak vešel do kuchyně a spatřil Alici Pepinovou, pětatřicetiletou bělošku, vážící asi šedesát kilo, opravdu nádhernou ženu s dlouhými, jemnými hnědými vlasy a oříškovými očima, které jí nikdo nezavřel; na tu mrtvou, ledově klidnou chuděrku. Ležela vedle kuchyňského stolu, kam spadla přímo na záda, a ještě pořád seděla na židli; kolem obličeje měla poházené buráky a střepy rozbitého talíře a ruce měla sevřené kolem krku, jako by sama sebe škrtila. Její kůže ztratila barvu – měla fialový nádech bouřkového mraku nebo čerstvé modřiny – a rty měla silně oteklé, růžové jako střeva a nafouklé jako dva slimáky. V koutcích úst a na zubech měla krev a kousky ořechových jader.

Sheppard přešel k soudnímu lékaři. „Tak co, Harry, přišli jsme na něco?“

„Zdá se, že oběť podlehla následkům anafylaktického šoku.“

Sheppard se otočil zpět k oběti. V místech, kde si svírala krk, si nehty protrhla kůži. „Co to bylo za alergen?“

Harry na něj pohlédl skrze své bifokální brýle, přestal čmárat do svého notesu a ukázal perem na stůl. Na něm stála načatá plechovka buráků Planters. „Jícen jí natekl tak, že se udusila.“

Sheppard přistoupil blíže. Mr. Peanut se na etiketě s úsměvem zlehýnka dotýkal svého cylindru a jeho monokl byl stejně neprůhledný jako Hastrollovy brýle, když na ně svítilo slunce. O rameno měl opřenu černou hůl a malíček ruky, ve které třímal kraj cylindru, měl vztyčený k nebi. Na Shepparda tak působil jako muž, který se mu chce představit – veselý chlapík, chystající se k pozdravu.

Manžel, David Pepin, seděl na gauči v obývacím pokoji a dlaněmi si zakrýval obličej; ukazováček a prostředníček levé ruky měl stažené gázou. Byl podsaditý jako Hastroll, vysoký a na hlavě měl hřívu černých vlasů. Sheppard ho pár minut vyslychal, pak si v rychlosti zatelefonoval a přistoupil k Hastrollovi, který se vynořil z vedlejšího pokoje.

„Manžel říká, že přišel domů,“ řekl Sheppard, „a jeho žena seděla u stolu s talířem buráků.“

„A?“ řekl Hastroll.

„Snědla je.“

Hastroll něco zavrčel.

„Řekl, že se hádali,“ řekl Sheppard.

„Věděla, že ji můžou zabít?“

„Řekl mi, že o své alergii věděla.“

„Měla nějaký EpiPen?“ zeptal se Hastroll.

„Několik,“ odpověděl Sheppard. „Ale on tvrdí, že je schovala.“

Hastroll pohlédl na Pepina a pak zašeptal: „To on to udělal.“

„Opatrně, Warde.“

„Co se mu stalo s prsty?“

„Prý se jí snažil uvolnit dýchací cesty.“ Sheppard si nacpal dýmku a zapálil si. „Zřejmě ho u toho pokousala.“

„Myslíš, že je to sebevražda?“

„Trpěla deprese. Brala Wellbutrin a Prozac. Manžel říká, že procházela těžkým obdobím. Navíc hodně shodila.“

„Kolik je to hodně?“ zeptal se Hastroll.

„Něco přes sedmdesát kilo.“

„To by ji spíš mělo těšit, ne?“ řekl Hastroll.

Sheppard zavrtěl hlavou. „Měla hypertyreózu. Ta může přivodit blouznění. Extrémní nervozitu. Manžel tvrdí, že možná prostě ztratila nervy.“

„Mluvil jsi s jejím doktorem?“

„Psychiatr potvrdil léčbu. Ale sebevražedné myšlenky nepotvrdil.“

Sheppard a Hastroll se krátce otočili směrem k Pepinovi, který na ně zpříma hleděl.

„Jaké z toho máš pocity, Same? Co říká tvůj instinkt?“

„Ještě bych to tu rád trochu prozkoumal.“

„Rozumím,“ řekl Hastroll.

„Zkus najít ty EpiPeny. Zjisti, čí otisky na nich jsou.“

„Už jsem tam poslal tajňáky.“

„Zkontroluj, jestli nemá na ruku stopy ořechových jader nebo soli.“

„Už se stalo,“ řekl Hastroll. „Jsou čisté.“

„Zkontroluj umyvadla. Možná už si ruce umyl. Sbal mýdla a ručníky.“

Hastroll zdvihl igelitový sáček. Ručníky uvnitř byly od krve.

„A co vzorky látek, co má za nehty?“ zeptal se Sheppard.

Hastroll otevřel obrovský vystřelovací nůž. „Dobrý nápad.“

„Pak ho přiveď k výsledku,“ řekl Sheppard.

V kuchyni Pepinových poprašovali členové kriminálního oddělení kousky rozbitého talíře kvůli otiskům prstů a stírali vzorky krve z Aliciných úst a zubů. Z oddělení koronera přijeli dva muži s pojízdným lůžkem a čekali venku, až policejní fotograf pořídí snímky místa činu. Když byl hotov, obkreslili ohledávači křídou tělo. Zatímco pod ni soukali vak, prohlížel si Sheppard ženin obličej. Rty se jí oddělily od dásní, zuby měla vyceněné a sevřené odpořem a ruce omotané kolem krku, jako by se snažila překážku ze svých dýchacích cest vytlačit stejně jako třísku z prstu. Její výraz byl tak odlišný od jiných sebevrahů, pomyslel si Sheppard. Ti se většinou tvářili ospale nebo zamračeně. Unaveně. Zdrčeně. Jako by zničehonic odpadli po prášcích na spaní. Sheppard si vzpomněl na jeden svůj případ, který vyšetřoval – na krásnou dívku, která dostala kopačky, skočila z ochozu Empire State Building a přistála na taxíku, jehož střechu zmáčkla jako měkkou matraci. Levou pěst měla sevřenou u srdce, druhou ruku měla položenou těsně nad hlavou, uvolněnou a mírně rozevřenou. Sheppardovi připadalo, že kdyby jí strčil do ramene, pohnula by se – svalila by se ze střechy taxíku a šla by si lehnout do postele. Anebo ten výkonný ředitel, který si ve své kanceláři prostřelil hlavu, zbraň u levého spánku, stěna napravo pocákaná od šedé kůry mozkové a od krve, jako byste ponořili štětec do barvy a mávli jím nad plátnem. Zbyla mu, pravda, jen půlka obličeje. Druhá půlka hlavy mu vybuchla, ale ta půlka obličeje, která mu zůstala, nenesla žádné známky zděšení nebo bolesti.

„Taková kráska,“ řekl jeden z ohledávačů. Byl mladý, něco málo přes dvacet. Dřepł si k jejím nohám. „To ji zmlátil muž?“

„Snědla burák,“ řekl Sheppard.

„Ale jděte,“ odpověděl mladík. Vzal její ztuhlou nohu a strčil ji do vaku.

„Burák může člověka zabít,“ řekl jeho parťák. „Nemám pravdu, detektive?“

Ale Sheppard ho neposlouchal.

Mladík jí strčil dovnitř i druhou nohu a po ní oba lokty; druhý ohledavač jí překryl ramena okrajem vaku a pak ho zapnul. Všichni tři muži se upřeně dívali na jeho tmavý neforemný tvar.

Pak se ohledavači předklonili. „Na tři,“ řekl ten starší, potom vak zdvihli a opatrně naložili na lehátko a odvezli ji pryč.

Sheppard chvíli zíral na siluetu z křídly. Nemohl setřást vzpomínku na výraz její tváře. Jak si procházel byt, viděl ho místo všech obličejů na fotografiích, jako by se jednalo o nějaký špatný zvláštní efekt, přetisk zarámovaných snímků, visících na zdi nebo postavených na stole, na snímcích z Polaroidu – ty si prohlížel hodně dlouho –, které pokrývaly dveře ledničky. Alice Pepinová stála na všech fotkách vedle ledničky a pod každým obrázkem měla poznačeno datum a snižující se váhu. Snímky byly seřazeny horizontálně, jako obrázkový záznam proměny ze stavu před dietou do stavu po ní. Jak čas ubíhal, vypadala sebejistěji a s ubývající váhou zkoušela nové změny vzhledu: novou barvu rtěnky na rtech, které se jí s hubnutím vyplňovaly; řasenkou zvýrazněné oči, které se zdály měsíc od měsíce větší; vlasy, sestříhané nakrátko podél obličeje, který už nebyl tak kulatý. A přesto z fotek vyzařovala zvláštní ponurá atmosféra – a to i z těch, na kterých se šťastně usmívala; vyzařoval z nich jakýsi dojem opadajícího nadšení pro tenhle rituál a neochoty osoby za objektivem. Když si Sheppard fotky prohlížel, cítil, jak se jeho fantazie a empatie probouzejí a jak jsou pak zase zapuzeny. Co to vždycky říkávala jeho žena Marilyn? *Člověk nikdy neví, co se odehrává za zavřenými dveřmi.* Viděl, jak tu větu říká; její obrázek se mu prohnal hlavou. Snažil se zachovat klid. Stála v jejich kuchyni v županu, otočená k němu zády, a dívala se z okna – z toho, z něhož bylo vidět na cestu – a to, co řekla, nemyslela jako konstatování, ale jako urážku,

samozřejmě mířenou na něj. A on věděl, že tenhle výrok plný zklamání a lítosti si bude pamatovat až do smrti, stejně jako si bude navždycky pamatovat den, kdy ji poprvé spatřil.

Vysoká okna obývacího pokoje byla obrácena k severu a venku zrovna končil soumrak – čas, kdy se světla Manhattanu zbarvila stříbrně a zlatě a linula se do okolí, takže budovy vypadaly, jako by je vyplňovaly sněhové baňky, a třídy ozářené světly aut připomínaly kanály s proudy roztavené oceli. Nové podlahy Pepinových, vyrobené z tvrdého dřeva, měly barvu koňaku. Dva dlouhé a nízké italské gauče, vypadající stejně křehce jako Calderovy sochy, stály naproti sobě a odděloval je orientální koberec se vzory stejně složitými jako město venku za okny. Vestavěné poličky, šplhající až ke stropu, vyplňovaly knihy, jejichž hřbety svědčily o přepychu: vzdělání, klid, čas na čtení. Kuchyně byla zmodernizovaná: dvojitá trouba, žulová linka a tolik nerezové oceli a kamene, že by přestála i výbuch granátu. Byla k ní připojena malá jídelna. Dlouhou chodbu vedoucí do ložnice lemovaly zarámované plakáty, snímky videoher s názvy rozprsknutými v záhlaví (Prásk, a seš mrtvej!, Escher X, Skopec na porážku) a grafiky od Eschera – žádné reprodukce, ale originály, podepsané a očíslované. Sheppard se zastavil a s obdivem si je chvíli prohlížel. Existoval kromě tohoto holandského mistra nějaký jiný malíř, který by člověka dokázal přinutit tolik namáhat oči? Který by povzbuzoval a hned nato mařil jeho snahy pochopit dílo jako celek a současně by ho donutil cítit se v pasti? Bílé a černé labuť, putující po Möbiově pásce. Andělé s postavami démonů a naopak, zmenšující se od středu ke krajům kruhu a tvořící tak nekonečnou mozaiku. Čistě bílý muž propojený s černým gnómem, z jejichž dvourozměrných postav se v pozadí stávají trojrozměrné a odštěpují se od sebe; každý z nich kráčí po jiné kruhové dráze, dokud se nakonec nesetkají. Sheppard šel dál.

Chodba vedla kolem malé studovny do ložnice, které dominovala královsky veliká postel a na protější stěně plazmová televize. Čelo postele lemovaly police, které pokračovaly i nad něj, plně tretek, sošek a fotek: Alice, jak plave s delfínem, David na moři v kajaku, oni dva v objetí, při turistice na Havaji nebo mávající z mostu v Paříži. Na té poslední byla Alice mimořádně tlustá.

Kdo říká, že lidé se nemůžou změnit?

Sheppard ve výslechové místnosti čekal, než se Pepin sebere. Podezřelý se nakláněl dopředu, lokty se opíral o stůl a zíral na své složené ruce, pak se ale narovnal a utřel si svůj usmrkaný nos hřbetem ruky, popotáhl a předloktím si osušil mokré oči. Odkášlal si, zkrřížil ruce a najednou se zdál silný, soustředěný a připravený. „Tak dobře,“ řekl, „ptejte se.“ Byl to velký, podsaditý muž s prsty jako špalíky, kterému na pažích rašily hrubé černé chlupy; Sheppard si pomyslel, že by si na ně jeden mohl odložit tužku, jak jsou husté. Nechával si knírek dorůstat až k bradce a bohaté černé vlasy si česal rovně dozadu. Vypadal jako typický motorkář, takže bylo snadné podcenit jeho inteligenci. A byl nepochybně pohledný; jeho robustní vzhled a ostrý pohled vyzařovaly ohromné sebevědomí – překvapivě vznešené charisma, pozoroval Sheppard. Vypadal jako židovský Jindřich VIII.

„Vezmeme to pěkně popořádku,“ řekl Sheppard. „Kde jste dnes byl? Zrekapitulujte mi to.“

V základu ten příběh znal, ale chtěl, aby mu ho povyprávěl Pepin, aby ho řekl znova, aby mohl sledovat indicie: vynechané a přidávané detaily, nesrovnalosti, lži a jejich náznaky – krátké okamžiky, kdy podezřelého prozradí řeč těla tak nepřehlédnutelně, jako když malé dítě za zády televizního reportéra mává do kamery. Takových maličkostí se

dalo vysledovat nespočet: lháři často odvraceli ramena od vyslychajícího, více mrkali nebo si hráli s první věcí, kterou uviděli. Stejně jako herci potřebovali rekvizity. Slabě dýchali. Těkali očima. Neustále polykali, vysychalo jim v ústech. Jejich panenky se viditelně rozšiřovaly jako zoom na fotoaparátu. Postihovala je celá řada tiků v obličejí, ať už pokrčený nos, sevřené rty nebo zúžené oči, nepatrné pohyby, které časem vyryly do obličejí vrásky – rýhy, které se člověk naučí luštit jako hieroglyfy. Samozřejmě, pomyslel si Sheppard, lež byla nepravdivá až v přítomnosti jiného člověka. Pak – obzvlášť během vyšetřování – se z ní stala neviditelná, reálná stěna mezi dvěma lidmi, zatlačit, a pak se zase stáhnout – to Sheppard moc dobře věděl. Ale i pravdomluvní měli své tiky: zírali kamsi vlevo a pohled jako by jim utíkal do sebe sama, do vzpomínek. Hlas jim při výpovědi slábl a nebyli nijak výřeční. Mnohomluvnost a plynulost – souvislé vyprávění – byly totiž ze všeho nejpodezřelější. Ale když nevinní lidé mluvili pravdu, působili často paradoxně nejhůř.

„Šel jste dnes ráno do práce?“ zeptal se Sheppard.

„Měl jsem to v plánu, ale nakonec jsem tam nešel.“

„Proč?“

„Chtěl jsem vidět svou ženu. Měl jsem pro ni překvapení.“

„Jaké překvapení?“

„Dárek k narozeninám,“ řekl Pepin. „Zařídil jsem nám dvěma výlet.“

„Kam?“

„Do Austrálie.“

Sheppard pozvedl obočí. „Na jak dlouho jste měli odjet?“

„Na neurčito.“

„Myslíte tím týdny? Měsíce?“

Pepin pokrčil rameny. „Myslím tím, že zpáteční letenku jsme neměli.“